

המדיר פרק שביעי כתובות

עה.

עין משפט נר מצוה

(א) גיטין מו. (ע"ש),
 (ב) נעיל עד: ושי"ן,
 (ג) שם ושי"ן, (ד) ז"ק ק"ל.
 (ה) קדושין ז. דף מא. יבמות
 ק"ח; (ו) יבמות ש"ס,
 (ז) כבוד מלך, (ח) שם מ"ג,
 (ט) מנחות מב. ע"ש,
 (י) פסחים לד: וימא מ.
 זכחים ס: מנחות יב.
 כבוד מלך: (י) ס"א נולד,
 (כ) ישעיה ס"ו, (ל) מרגש
 של סטוריס.

תורה אור השלם

1. ולא הביום בני ישראל
 כי נשבעו להם נשיאי
 העדה בין אלהי ישראל
 וילנו כל העדה על
 הנשיאים: יהושע ט יח
 2. יונתי בחגי הפלע
 בסתר המדרגה הראיני
 את מראיך השמיעני
 את קולך בי קולך ערב
 ומראיך נאנה:
 שיר השירים ב די
 3. וקצין יאמר איש
 ואיש ילד בה יהוא
 יבוננה עליו:
 תהלים פו ה

מוסף רש"י

כי נשבעו להם. והוא
 להו לאשלי אשומעיהו
 אי לא משוש דהור
 כרנים (גיטין מו.) ימים
 שנים רבים שלשה.
 גבי ז"ק לרש"י הכי
 בשלי נדה (שם). עדה
 כתיב בהו. עדה עשרה,
 דכתיב גבי מרגלים (מגדבר
 יד) לעיה הרבה. יאלו
 יהושע וכלנ (שם). אדם
 רוצה שתתבזה אשתו
 בב"ד. לומר איט מקפיד
 כן, הלך צריך חקירת
 חכס מלי לקלקלה (שם).
 טב למיתב טן די
 מלמיתב ארמלו. משל
 הוא שהשם אומרת על
 בעל כל דהוא. שהא טוב
 לשבת עם שני גופים משבת
 אלמנה (קדושין מח.) טן די,
 גופים שנים, בעל ואשתו,
 ואפילו אינו לה אלף
 לעות בעלמל (קדושין ז.
 ובע"ז יבמות ק"ח). כלומר
 אשה בכל דהו יחא לה
 (ז"ק ק"ל). דשומשמנא
 גברא. בעל גון כנולה,
 כורסיה בי הראתא רמי
 לה. מחוקק עמה כשאלת
 וימתת כסאה אלל חשבות
 חרות הלך (יבמות ק"ח).
 דנפסא גברא. אומעו
 (שם). והמזוהם. מקריח
 (בכורות מא.). מומין
 אלו. האמורין ככוכי, כן
 קצועין בין עובדין. זמן
 שכן נר פסולין באדם.
 ככסן לעבודה (שם מג.).

ולא הכוס בני ישראל. נצבעונים כתיב: רצא אמר. הא דקתני
 אלל חכס והתירה אינה מקודשת: נאשה חשובה. בת גדולים לאפי'
 למ"ד רוצה אדם שתתבזה אשתו כז"ד הכא אמר אי אפשי נאשה
 נדריית וגנ נמי לא ניחא לי למיתבזה לה לאתסר בלמה ואחומה ולא
 ניחא לי ליהווי קדושין: אצל הוא.
 חס אמר לה על מנת שאין עלי
 מומין ונדריס: טן די. גוף שנים.
 משל הדיוט הוא שהנשים אומרות
 טוב לשבת עם גוף שנים משבת
 אלמנה: דשומשמנא גברא. משל
 הדיוט הוא מי שבעלה קטן כנמלה:
כורסיה זי הראתא רמיא. כסאה
 בין השרות צנות חורין מושיבה.
 כלומר גם לי בעל כמוכס: נפסא.
 מנפס אמר. ואומנות מאוסה היא:
תיקרייה כסיפי צלא וסיפי. אינה
 צושה לקרותו על מפתח הכניס לישז
 שם אללו בפני הכל: קולסא.
 ממשפחת דופי: טלפחי. עדשים
 שהוא מאלל קל ואין חסרון כיס כל
 כך אינה שואלת הימנו אך יקרא שמו
 עליה: וכוון מונוס וסונוס צבעליהן.
 כל אלו שבעליהן שפלים ומראות להס
 חזה אינו אלל שמונות תחתיהן
 וכשמתעצרות הן תולות את העובר
 צבעל ונוח להן צאנשים כל שהן
 לפי שמונות תחתיהן: **הוסיפו
 עליהם.** צנשים שאין צנחנים:
זיעה. זועה תמיד: **שומא.** וורוא"ה:
הוקו והחולה והמווס. לגבי מומין
 צנחה תנן. וקס"ד זיעה וריח הפה
 דאדם כללל מזוהס: **זיעה אמווסה**
קלח רמיס. ללו רומיה היא מזוהס
 גופו מסריח ובלדס נמי פוסל אלל
 זיעה דאדם אינה פוסלת צנחנים
 כדקתני הוסיפו עליהם: **דאפשר
 לעצרה נקיוהא דחמרא.** ציין קהה
 איגרי"א צבע"ו עד שיעבוד עבודתו:
וריה הפה נמי כו. אצל גבי אשה
 שהוא מדבר עמה כל שעה לא אפשר:
צנומדם על פדחסה. ויעולם צשאין
 צה שער וצקנטנה: **פדחסה.** מנחה:
ונעשה מקומו לנקס. שנשאר שם
 רושס משחייתה המכה: **לנקס.
 פינדרור"א** ודוגמתה צשמיעת חולין
 (דף קמד). גבי תנור כלי חרס דללקיה
 מללק: **למעליוסא.** והכי קאמר
 נוי הוא לאשה שיהו לדיה מוצדלים
 טפח: **גבי מומין תניא.** הך מתני'
 גבי מומין תניא דקא חשיב זיעה
 ושומא וריח הפה ושאר מומין וטפח
 צין שני דדי אשה: **וכמה.** נוי לה:
וכמה. יהו גסין (אחת) משל צכרותיה
 ויהא מוס: **ולציון יאמר.** משוס
 דאיירי צה רבי מיישא נקיט לה. ולציון
 יאמר איש ואיש יולד צה לעתיד לצא
 כשיקיים מקרא שכתוב (ו) והיצאו את
 כל אחים מנחה לה' וגו' כל מקום
 שימצאו שם ישראל יאמרו העמים
 זהו מצני ציון זה יולד צה נציאנו
 שם: **ולציון.** כמו וישאלו אנשי
 המקום לאשמו (בראשית טו) על
 אשמו: **אחד הגולד צה כו.** איש

אי הכי סיפא דקתני אבל הוא שהלך בו'. דצטלמא אי עטמא
 משוס דלין אלס רוצה שתתבזה אשתו כז"ד צבעל לא שייך
 זילותא לילך שרגיל ללכת כז"ד כל שעה לנרכי: **כאן בזיעה**
 עוברת. שיכול להעצירה ע"י רחילת מים דאחתי לא ידע לאפשר
 לעצורי צקיוהא דחמרא דהיהא לא
 פסלה צנחנים שהעודה לפי שעה
 הוא אפשר שמרחיאה ועוצרת ואין
 לפרש עוצרת שעשויה להתרפאות
 דהיי נוקי מתני' צשאניה עוצרת הא
 צין קצועין צין עוברין קתני ועי"ל
 דזיעה עוצרת שעשויה להתרפאות
 ואפילו לא העצירה כשר לעבודה
 ללא מאוסה כולי האי ומזוהס הוי
 דיוקא זיעה שאינה עוצרת והא
 דקתני צין קצועין צין עוברין אלל
 מומין דקתני התם קאי וה"פ צין
 קצועין ששוין צנחמה משנה צין
 עוברין ששוין שם כגון (סוורוכי:
וחכמים אומרים בד"א במומין
שבסתר כו. נראה
 לרבינו יתכן דר"מ לא פליג אמומין
 שצגלוי דמדה דלין יכול לטעון
 דראה ויפייס הוא כדאמר סממא
 דהש"ס צגמרא ועוד דאי פליג
 אמומין שצגלוי חס כן משכמת לה
 סימפון צעצדים צמומין שצגלוי
 לר' מאיר ולא פליג אלל ציש מרחך:
 אצל

תנא וכולן מזונות ותולות בבעליהן: כל מומין שפוסלין וכו': תנא הוסיפו
 עליהן זיעה ושומא וריח הפה והני בכהני לא פסלי והתנן (הזקן ויהחולה
 והמוזוהם ותנן) דמומין אלו בין קבועין בין עוברין פסולין באדם א"ר יוסי
 בר' הנינא לא קשיא כאן בזיעה עוברת כאן בזיעה שאינה עוברת רב אשי
 אמר זיעה אמוזוהם קא רמי' התם גבי כהנים אפשר לעברה בקיוהא דחמרא
 ומריח הפה נמי אפשר דנקט פילפלא בפומיה ועביד עבודה אבל גבי אשה
 לא אפשר האי שומא היכי דמיא אי דאית בה שער הכא והכא פסלה אי
 דלא אית בה שער אי שומא גדולה היא הכא והכא פסלה אי שומא קמנה
 היא הכא והכא לא פסלה דתניא ישומא שיש בה שער ה"ז מום אין בה שער
 גדולה ה"ז מום קמנה אין זה מום ואיזוהי גדולה פירש רשב"ג יעד כאיסר
 האיטלקי א"ר יוסי בר' הנינא בעומדת על פדחתה פדחתה ראה וניפייס הוא
 א"ר פפא בעומדת לה תחת כפה של ראשה וזימנין דמתחזיא וזימנין דלא
 מתחזיא א"ר חסדא הא מילתא מגברא רבה שמיע לי ומנו ר' שילא ה"נשכה
 כלב ונעשה מקומו צלקת הרי זה מום א"ר חסדא קול עבה באשה ה"ז מום
 שנאמר כ"י קולך ערב ומראך נאוה: תני ר' נתן ביראה בין דדי אשה טפח
 סבר רב אחא בריה דרבא קמיה דרב אשי למימר טפח למעליותא א"ל
 רב אשי גבי מומין תניא וכמה אמר אביי שלש אצבעות תניא ר' נתן
 אומר כ"ל אשה שדדיה גסין משל חברותיה ה"ז מום וכמה א"ר מיישא בר
 בריה דרבי יהושע בן לוי משמיה דר' יהושע בן לוי טפח ומי איכא כי האי
 גוונא אין דאמר רבה בר בר חנה אני ראיתי ערביא אחת שהפשילה דדיה
 לאחוריה והניקה את בנה ולציון יאמר איש ואיש יולד בה והוא יכוננה
 עליון א"ר מיישא בר בריה דר' יהושע בן לוי אחד הנולד בה ואחד
 המצפה לראותה אמר אביי (ו) אחד מינייהו עדיף כתרי מינן אמר רבא וחד
 מינן כי סליק להתם עדיף כתרי מינייהו דהא רבי ירמיה דכי הוה הכא לא
 הוה ידע מאי קאמרי רבנן כי סליק להתם קרי לן (בבבלי טפשא:
מתני' (ה) היו בה מומין ועודה בבית אביה האב צריך להביא ראיה
 שמשנתארה (ה) היו בה מומין הללו ונסתחפה שדהו נכנסה לרשות הבעל
 צריך להביא ראיה שער שלא נתארה היו בה מומין אלו והיה מקחו מקח
 טעות דברי ר' מ' וחכמים אומרים כמה דברים אמורים במומין שבסתר
 אבל

מג א נטו"ט ע"ז קי
 רכח סעי' לא:
 מג ב מיי פ"ז מהל'
 אשות הל' ז סמג
 עשין מח טו"ט ע"ז קי
 לט סעי' ד:
 מד ג מיי פ"ז מהל'
 צילת המקדש הל"ב
 יג סמג לאין פח:
 מה ד מיי פ"ז ס הל'
 א:
 מה ה מיי פ"ז ס הל'
 יג:
 מז ו ד ח ט י ב מיי פ"ז
 מהל' אשות הל' ז
 סמג עשין מח טו"ט ע
 סמג עשין מח טו"ט ע
 מהל' פ"ז לט סעי' ד:
 מה ל מיי פ"ז ס הל'
 ד סמג טו"ט ע
 סס ס"י קק סעי' ט:

לעני רש"י

וורוא"ה ונירוא"ה.
 יבלת.
 איגרי"א. חומץ.
 פינדרור"א (פינדרור"א).
 סדק (של צלקת).

תוספות ר"ד

שכל המומין וכו'. פי'
 בכורות מפרש להו. תנא
 הוסיפו עליהן זיעה ושומא
 וריח הפה תניא שומא
 קטנה שיש בה שיער ה"ז
 מום גדולה ואין בה שיער
 ה"ז מום קטנה אין זה מום
 איהו גדולה פי' רשב"ג
 עד כאיסר האיטלקי (ל'
 א"ר"ח הא מילתא מגברא
 רבא שמענא ליה ומנו
 רבא (שומא בלב) נשכה
 כלב) ונעשה מקומו צלקת
 ה"ז מום תני נתן ביראה
 בין דדי אשה טפח
 סבר ר"א בריה דרבא
 קמיה דר"א למימר טפח
 למעליותא פי' שהוא נוי
 לאשה. א"ל גבי מומין
 תניא וכמה הוא נוי אמר
 אביי ג' אצבעות תניא ר"ז
 אומר כל אשה שדדיה
 גסין משל חברתה ה"ז
 מום וכמה א"ר מיישא
 בר בריה דרבי'ל משמיה
 דרבי'ל טפח: מתני' היו
 בה מומין ועודה בבית
 אביה צריך להביא
 ראיה שמשנתארה היו
 בה מומין הללו ונסתחפה
 שדהו נכנסה לרשות הבעל
 צריך להביא ראיה שער
 שלא נתארה היו בה מומין
 הללו והיה מקחו מקח
 טעות דברי ר"מ. וחכ"א
 בד"א במומין שבסתר

(ב) לכאורה צ"ע דשמיעט להא
 דלמרינן דבעומדת על
 פדחתה הוי מום ואפילו
 כקטנה ואפי' אין בה שיער
 וכן העיר הכ"י כמין ל"ט על
 הל"ף ז"ל ששמיעטו ואולי
 ללא ה"י זה גנירספתא ז"ל.

אחד המנפס לראותה יקרא מצנייה ויצאוהו אללה: והוא יכוננה עליון. הקצ"ה יכוננה
 להיות עליון למעלה על כל העולם: וחד מינייהו. מצני ארץ ישראל: עדיף. פקחים ומריפיים: **מתני'** האז צריך
 להציא ראיה. חס צה לצבוע כתובה מן האירוסין מזה שממלן לקחתה: נכנסה לרשות הבעל. ניסת והוא צה להוציאה צלא כמזכה
 על מומין שבה: הבעל צריך להציא ראיה. עדים. וכולה מפרש צגמרא [לקמן ע"ג]: כמה דכריס אמורים. שהבעל יכול לטעון על המומין:
 אין